

ромски език. Така че ромското дете е изоставено в един лабиринт, в който единия вход е този на майчиният му език, но той е зазидан, и веднага паралелно с това върви лабиринта на другия език. А детето трябва да намери изход. И той намира, както след шока, който получава от обръщението в множествено число, което никой не му обяснява, тъй като в ромския език няма подобно обръщение, до съвпадението с отделните думи, които той схваща и бързо и почти механично си ги превежда на своя език, което още повече го обърква, няма да споменем терминологията и другите хиляди понятия по всеки учебен предмет, които се струпват над главата му. И неговия изход е - по-далеч от училището... и така загива между камарата един художник, скулптор, писател, поет, спортист, музикант, сатирик, артист, изброявам умишлено, защото малчуганите най-често се захващат за думата и започват да отключват врата след врата към нейната святост. Не е тайна, че аз силно се вълнувах от думата поетеса, жена-писателка, от първия ред на първото прочетено стихотворение и до днес аз намирам всеповече и повече отговори, които са смисъла на моя живот и на цялата любов, която изпитвам, както всеки човек на земята..

Как да се помогне на ромското дете?! Тезата на списанието е, че трябва и трябва да се поставя въпроса многократно не голословно, а с факти, за да се стигне чрез пълна информация, че необходимостта от изучаването на майчиния език е тази основа, която ще даде бърза възможност на детето да изучи български или който и да е официален език. Че то ще се развие по-доброкачествено като даден талант ако притежава някоя дарба. Самочувствието му няма да гнети обида някъде дълбоко в сърцето, горчива неприязън, че те, другите, ненавиждат езика му, него самият и всичко, което е свързано с неговия произход.

Досега това, което е направено, не е достатъчно и пълноценно. Правителството на БСП беше се „загрижило“ по въпроса. Друг е въпроса, че попадна на елементарни хора, които безочливо излъгаха, че познават и говорят езика. Времето ги разобличи, а за изгубеното време много от нас дълбоко съжаляват.

По-стресовото е това, че сега не се прави нищо, нищичко по въпроса. Създаден е Национален Съвет, от който нито вест, нито кост, като че ли с една-единствена задача как повече проекти да прокара по създадените донорски фондации и как да бъде шапка-похлупак на всичко създадено до сега. По-горе споменах, че не бива да се хвърля поименна вина, тъй като това ще е война със сянката, а не с кола, който я хвърля! Дълбока съм убедена, че както и да се